

Balgregs (Røis) saavel som den højtærede Minister utvivlsomt Ret i, at det har nogle Ulemper at skulle undersøge tidligere Domme ogsaa uden for deres Konklusioner; men den Ulempe, dette har, overdrives dog, og det navnlig af det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Balgregs. Denne Ulempe er praktisk for intet at regne, og Bølgebegrebet bestemmes korrekttere, naar man beholder Gentagelsen som en Bestanddel deri, derved at man lader den Handling, som bestemmer Gentagelsen, og den Handling, der straffes som Gentagelse, være den samme. Gør man derimod Forskel derimellem, da bestemmer man ikke Bølgebegrebet saa godt; derfor er Lovforslaget, saaledes som det er vedtaget i Folketinget, efter min Mening ogsaa paa dette Punkt bedre. — Det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Balgregs fremkom med en Bemærkning med Hensyn til § 1, som jeg ogsaa tror at burde gøre en Grunding ved. Det ærede Medlem udtalte — hvad jeg til min Forundring har set, ogsaa er blevet udtalt i det andet Ting — at det ikke turde være tydeligt, om det, der bortfalder, alene er Sagen angaaende Vold, eller om det tillige er Sagen angaaende den anden dermed sammenknyttede Forseelse. Dette er jo en Misforstaaelse; Lovforslaget, saaledes som det foreligger, giver — læst som Love bør læses — næppe noget Rum for Tvivl med Hensyn til, hvorvidt det er Sagen angaaende Vold, som bortfalder; men den giver specielt intet Rum for en saadan Tvivl, da det efter det første Stykke af § 1 slet ikke er nødvendigt, at der er en anden Forseelse. Man tænker paa Overtrædelser af Politiforskrifter; men der er jo et meget vigtigt Omraade, indført af Folketinget netop under første Stykke af § 1, som slet ikke omfatter nogen Overtrædelse af Politiforskrifter; det er navnlig Bestemmelsen om Indtrængen i den overfaldnes Bolig m. m. Altsaa i saadanne Tilfælde foreligger der kun een til offentlig Raatale egnet Forseelse, og naar der i andet Stykke af § 1 tales om Sagens Bortfald, vil der ogsaa af den Grund herved kun kunne forstås, at det er Sagen angaaende Vold.

Justitsministeren (Rump): Jeg skal ikke komme videre ind paa Ordførerens Begrundelse af den første Ændring ved Hensynet til, at der her foreligger noget nyt, og at der derfor heller ikke er noget at sige til, at man indfører en ny Betingelse. Det gælder nok om enhver Lov, at den indeholder noget nyt enten paa det ene eller andet Omraade. Men det ny er her, at man, som Forholdene nu stille sig,

har faaet Djet op for, at man med Hensyn til simple Hug og Slag maa skelne mellem de Tilfælde, som ere de hyppigste, at disse Hug og Slag ere Led i et privat Mellemværende, som alene vedrører paa-gældende, og derfor naturlig kan overlades til privat Forsøling, og de Tilfælde, hvor Overfaldet ved Siden deraf indeholder et Angreb paa Samfundet og derfor skal gøres til Genstand for offentlig Behandling. Saa er det vel ogsaa naturligt med Hensyn til Raataalen ikke at etablere noget nyt, men at følge de Principper, som gennemgaaende følges paa disse Omraader i den øvrige Straffelov. — Den ærede Ordfører bemærkede, at det ikke vilde volde videre Vanskelighed at genoptage de tidligere Undersøgelser til Oplysning af Spørgsmaalet om, hvorvidt vedkommende tidligere har været dømt for Angreb paa sagesløs Mand. Som jeg allerede berørte ved 2den Behandling, hvilket foranledigede en Forandring ved 3dje Behandling, er dette noget, der ikke kan gælde om de Domme, der ligge forud for en eventuel Lov paa dette Grundlag, fordi Undersøgelsen der slet ikke har været rettet derpaa. Den ærede Ordfører ved meget godt, at det ikke forholder sig saaledes, at det, som han udtrykte sig, praktisk vil være for intet at regne, thi Forholdet vil i de allerfleste Sager være det, at Sagens tidligere Atter i hvert Fald ikke indeholde noget tilstrækkeligt med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt der har foreligget Tilfælde af Overfald paa sagesløs Person.

Jeg skal i øvrigt ikke udtale mig videre, men jeg kan dog ikke lade den ærede Ordførers Bemærkninger om § 254 staa uimod-sagte. Jeg tog dette Tilfælde med uanset dets aparte Karakter som et af de Tilfælde, hvor den offentlige Undersøgelse ikke indledes, uden at den forurettede forlanger det. I disse Sager vil der ikke finde Undersøgelse Sted, uden at den forurettede private forlanger det. Det siges udtrykkelig, at det beror paa den forurettede, om han vil have Sagen forfulgt. Saa længe den private forurettede ikke melder sig, bliver der ikke foretaget noget. Grunden til, at man har føjet disse yderligere Bestemmelser til om, at Sagen kan hæves paa ethvert Standpunkt, skal jeg ikke komme ind paa, dem kender det ærede Medlem efter sin Livsstilling meget godt, men Hovedsagen er — i fuldstændig Konsekvens med, hvad der gælder ifølge Straffelovens §§ 159, 174 og 235 og i Modsetning til, hvad der gælder efter §§ 256 og 257 —, at offentlig Forsøling overhovedet ikke institueres uden den forurettedes Ønske. Kun i disse Tilfælde er